

Predikan vid kontraktsprestvisitation i Norra Hagunda församling

Den 3, 4, 8 september 2024

Högmässa i Vänge kyrka den 8 september kl 10

Visitationens tema: -Hur bär vi som församling ett hopp in i framtiden?

15 e Tref med tema: Ett är nödvändigt

Högmässans textläsningar: Nehemja 9:19-21, Apostlagärningarna 20:32-36,

Matteusevangeliet 6:31-34

-Jag har den äran att gratulera på 18-års-året!

Det är lördagskvällen före visitationshögmässan i Vänge. Det börjar skymma, och Jesus har bekymmer. Han vandrar sakta genom en välkänd trakt. Här har han varit bekant under lång tid. Dimman drar emot honom över Läbyträsket, kyrkoruinen vid Sävaån i Järlåsa framträder vass och kantig, i Åland ser sprickorna i muren ut att röra sig inför hans ögon och marken verkar ha glidit undan. I Skogstibble känner han swishet av en vinge nära sitt ansikte och av något flygande, som vid beröringen blixtnabbt vänder:

-Har kyrkmössen fått vingar och förvandlats till kyrkfladdermöss?

Han får syn på bilden i Vänge kyrka som föreställer honom själv, men där endast hans fötter är med bit upp i luften och han tycks lämna människorna kvar på marken. Det är en märkvärdig syn den här kvällen.

-Hur ska jag säga, tänker Jesus, och vi urskiljer hans ord. Orden kommer ur hans hjärta. Det hörs en äkta Jesus-suck.

-Hur ska jag ge mina nåderika ord?

Till mina älskade i Norra Hagunda församling. Många personer, unga och gamla. Och nästan lika många till som är deras grannar, de är mig alla så kära.

-Hur ska jag säga dem det allra nödvändigaste: att de är anförtrödda åt Gud? Att här, mitt ibland dem, är Guds rike, att jag slår ner mina tält- och bopålar mitt ibland dem. Det är det allra viktigaste. Sen kommer resten.

Nattens timmar går och Jesus vändas. Våndan är ett arbete som sker i det tysta. Ofta tänks viktiga tankar och avgörande beslut växer fram i det tysta, ofta i mörkrets grannskap.

-Hur lätt är det inte för dem att misströsta och tro att jag ingenting gör under sådana tider? säger Jesus stilla, som för sig själv. Men det är i mörkertimmar bönen blir som tydligast och kampen förs mest intensivt.

Sen ljusnar det i septembermorgonen och nu, med oss, är Jesus framme. Här, i Vänge kyrka, slår han ner sina tältpinnar. Med er. Bekymmersrynkan efter nattens vända syns fortfarande i hans ansikte.

Men det glittrar också i hans ögon.

-Vad har han att säga sin församling i Norra Hagunda idag?

-Idag, säger Jesus, har jag den äran att gratulera er!

Ni är anförtrödda åt Gud – men det är ni alltid, alla dagar till tidens slut. Jag vill säga det här på ett litet annat sätt idag:

-Jag har i dag den äran att gratulera Norra Hagunda församling på 18-års-året. Det är 18 år sedan ni i fem församlingar blev en församling. Det var år 2006. Nu har det gått 18 år! Det som händer när någon fyller 18, det är att bli myndig. Det innebär rättigheter och friheter. Det innebär ansvar och att leva vuxenliv. En del är efterlängtat, annat svårt och nytt. Och som varje vuxen erfar så innebär det att allt inte är färdigt.

-Ni har gjort erfarenheter. Ni har kämpat. Testat lösningar, tagit steg framåt och stannat i andra steg. Precis som i varje uppväxttid har känslorna ibland varit starka. Strategier och tankar har varit synkade ibland och andra gånger har de gått i otakt. ”Det finns en tid för allting...

Nu är ni 18 år. Detta är ert myndighets-år. Och det är mitt, säger Jesus, två tusen tjugofjärde år tillsammans med mina församlingar (om vi startar ungefär när jag föddes, men den uträkningen kan vi tala mer noga om en annan söndag). Jag har sett det mesta. Jag vet att det finns svåra tider. Det var särskilt för dem jag kom.

18 år, det är en hel tid, från födelse till vuxenliv. En hel tid – det påminner om de tidsperioder i Bibeln som är särskilt betydelsefulla. De tiderna är ofta 40, år eller dagar, långa. Efter en sådan tid är det dags att göra så som profeten Nehemja gjorde: se var tecknen på Guds närvaro varit under tiden som gått, lägga märke till var molnstoden och var eldstoden visat er vägen. Därigenom får ni hjälp att känna igen var vägen framåt går. Känna igen tecken på att Gud inte överger.

Här tar Jesus en paus. Han säger:

-Kom, följ med och se! Jag vill att vi tittar oss omkring tillsammans, ni och jag. På ert 18-års-år vill jag ta nästa steg in i vuxen- och mognadstiden med er, ta ansvar tillsammans med er, gå i takt med er. Också en 18-åring, en myndig, behöver mig. Kan hända ser jag saker och ting från ett annat håll. Det kan vara till hjälp.

Så säger han, Jesus Kristus, himmelens och jordens Herre. Han som känns igen i den minsta medmänniskans ansikte. Han som kallar er och ger er sin plats i den här bygden, i församlingen. Som gör var och en av er till pusselbitar i sitt rike. Jesus fram den stora pusselkartong som tillsammans är pusselbitarna i Norra Hagunda församling. Helhetsbilden är vänd mot hans ansikte, men han lyfter fem bitar och visar oss. Fem bitar med de fem bilder som gjorde hans nattliga bön så särskilt stark. Fem tydliga tecken på att han är här:

Läbyträsket Läby

Läbyträsket, kyrkoruinen, sprickan i muren, kyrkfladdermössen och bilden av Jesu egna fötter mitt i ett hopp. Kan hända ser han saker och ting från ett annat håll än vad vi gör.

Dimman har lättat vid Läbyträsket. Nu ser träsket mer ut som åkermark. I det blöta och svårvandrade har fast mark blivit synlig, här är ett vad. Det är en plats att stå på som vare sig gungar eller brister. För att församlingen ska ha sitt hopp på Honom. För att församlingen ska bli ett hoppets tecken i bygden och världen. Här går det att ta ett steg i taget i. Det går att gå framåt, det känns inte som att sjunka i ett bottenlöst träsk.

Tacksägelsens klocka klämtar bortifrån Läby kyrka. Den sjunger ”tack” för dem som har gått före, men den sjunger också ”tack” för dem som går bredvid, vid någon annans sida.

”Byta ett ord eller två, gjorde det lätt att gå.

Alla människors möte, borde vara så.” (Hjalmar Gullberg)

Jesus frågar sin nyblivna 18-åring, sin församling i Norra Hagunda, på myndighetsdagen:

-Hur vill ni att jag ska hjälp er vandra tillsammans med människor? Hur ser diakonins vadställen ut, för unga som gamla?

Kyrkoruinen (Järlåsa)

Kyrkoruinen vid ån i Järlåsa är bilden på nästa pusselbit. Kantigheten från i natt är borta.

Jesus vill ha en undervisningsstund och han gör plats i gräset för oss. Han frågar:

-Vem av er vet vad ordet ”kyrka” betyder?

Ordet ”Kyrka” är från börjat ett ord från det grekiska språket. Ordet *kyriakon*. Det betyder: de som hör till Herren. Herren: Kyrios. Vi känner igen det från bönesången, den liturgiska sången i mässans ordning: ”Kyrie, kyrie eleison ” – Herre, förbåra mig. Kyrios, Herren, är en titel som de första kristna använde när de talade till Kristus.

Allteftersom blev de beskrivna som ”dom som hör ihop med Herren, dom som hör till Herren”. *Kyriakon* blev ordet kyrka. Kyrka: de människor som hör ihop med Herren Jesus Kristus.

När kyrkan blir många behövs väggar, golv och tak för att de lättare ska kunna samlas, tillsammans med sin Herre. Platser, rum, dit Kristus stämmer möte med de sina på ett särskilt sätt för att ge hopp. Kyrkorum. Kyrkorna som vi ser är tecken på att Kristus har rum här.

Och från det ått-kantiga huset en bit bort uppe på kullen, Järlåsa kyrka, hörs orgelmusik och sång. Inuti kyrkan har kyrkan tagit plats för att lovsjunga sin Herre.

Från bygdegården lite längre bort fångar vinden en doft av kvällsmatslagade köttbullar och barnens röster blandas med de gamlas. Kyrkan är synlig och lovsjunger sin Herre. Kyrkan är och framträder i goda stunder en *himla* röra.

Jesus frågar sin nyblivna 18-åring, sin församling i Norra Hagunda på myndighetsdagen:

-Hur vill ni jag ska hjälpa er så att vi tillsammans kan lovsjunga, be, fira gudstjänst och mässa på söndagar och veckodagar och vid livets stora händelser?

Sprickan i muren (Åland)

På den tredje pusselbiten finns ett citat:

-Gå och bygg upp min kyrka!

En ung man i staden Assisi i Italien på 1200-talet, samma tid som kyrkor byggdes här, hade i sin bykyrka en stark upplevelse framför en bild av Jesu kors att han, en välbeställd man med framtiden planerad, skulle slå in på en ny och annan väg.

Han upplevde att Kristus talade till honom.

Den unge mannen, som vi känner som Franciskus, lägger av sig sina gamla kläder, byter dem mot ngt mkt enkelt och sätter igång ett projekt att renovera sin bys kyrka. Det är vällovligt. Men det visar sig att det finns något mera, något som när vi behöver välja, blir det enda nödvändiga. Inte det enkla. Inte det o-smärtsamma.

Men över tid så blir det tydligt för Fransiskus att hans uppdrag är att bygga upp Kristi kyrka på ett annat sätt än med trä och sten. Att bygga den kyrka som är människor tillsammans som på olika sätt söker sig till, och hör ihop med Jesus Kristus och som tar ansvaret vidare. De döpta, de konfirmerade, kyrkvårdar, ideella, förtroendevalda...

Jesus frågar sin nyblivna 18-åring, sin församling i Norra Hagunda, på myndighetsdagen:

-Hur vill ni att jag ska hjälpa er med de hus ni har byggt till mig? När den dag kommer då jag är kvar och ni är kvar – men när de här husen, kyrkobyggnaderna, har tjänat färdigt sitt uppdrag?

Kyrkfladdermössen (Skogstibble)

På den fjärde pusselbiten är bilden av en fladdermus. Den ser mer ut som en kyrkmus som har fått vingar. Kyrkfladdermusen påminner om lekfullheten. Lekfullheten som bor granne med allvaret. Det som är livsnära och är på riktigt i livet. Det heliga som gärna bor granne med lekfullheten, likt en busig kyrkfladdermus som bor under ett heligt kyrktak eller på vinden till en bönekammare. En av kyrkfladdermössen i Skogstibble har en nyckel under vingen. En stor, smidd nyckel som är till för att hålla kyrkan öppen.

Fladdermusen undrar: vem vill låna nyckeln, vara med och hålla Jesus hem öppet?
Låta folk känna sig hemma och göra det här huset till sitt?

Jesus frågar sin nyblivna 18-åring, sin församling i Norra Hagunda, på myndighetsdagen:

-Vad kan jag göra för er för att hålla lekfullheten och glädjen uppe? Lekfullheten, glädjen och hoppet!?

Bilden av Jesu egna fötter mitt i ett hopp (Vänge)

På den femte pusselbiten är det bara Jesus fötter som syns. Kroppen har farit upp till himlen. Mitt i ett hopp är Jesus här. Ett hopp som påminner om bilden som tillskrivs Albertus Pictor i Vänge kyrka och som illustrerar Kristi Himmelfärd. Det lekfulla skuttet. Jesus vågar språnget, inte för att lämna oss utan för att vara med oss alla dagar till tidens slut. Ur sitt perspektiv vet han hur allt blir, med var och en av oss och med sin nyblivna 18-åring. Men nu är vår tid på jorden tillsammans med honom. Ni är här och ni har jordade pinnar i gräsmattan på andra sidan kyrkogårdsmuren vid Vänge kyrka, en början till ett bygge som vill bli ett hoppets tecken för församlingen, både dem som tillhör, är medlemmar, i Svenska kyrkan och för dem som bor inom församlingens geografiska gränser. Ett hoppets tecken som uppmuntrar till att dela på de möjligheter och resurser i form av tid, intäkter och personligt engagemang som finns i Norra Hagunda. Ett hoppets tecken som uppmanar till att dela på det ansvar som är den andra sidan av hoppets tecken.

Jesus frågar sin nyblivna 18-åring, sin församling i Norra Hagunda, på myndighetsdagen:

-Vad vill ni att jag ska göra för er, när ni går in i vuxenlivet som församling?

Nu, när ”jag anförtror er åt Gud och åt hans nåderika ord, det som kan föra er till byggstenar och ger er arvsloft bland alla dem som helgats.”